

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobce: **P.P.**, bytem ..., zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 – Dolní Chabry, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **24. 4. 2017, č.j. DSH/3126/17**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“), za současného využití ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, neboť se dopustil správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Ford Fiesta, RZ: ..., v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť na podkladě oznámení Městské policie Plzeň, obvodní služebna Plzeň - Bory, bylo zjištěno, že dne 3. 5. 2016, minimálně v době od 11:37 do 12:02 hodin nezjištěný řidič s

předmětným vozidlem neoprávněně zastavil a stál v Plzni na vozovce pozemní komunikace Baarova, u č. p. 36, tak, že nezůstal alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr, čímž porušil ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu [rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 25. 1. 2017, č.j. MMP/021238/17, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 24. 4. 2017, č.j. DSH/3126/17].

II. Žalobní body

1) V řízení o správním deliktu nebylo nad veškerou pochybnost prokázáno, že by došlo k porušení ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu. Předně nebylo prokázáno, zda je ulice Baarova pozemní komunikací jednosměrnou nebo pozemní komunikací s obousměrným provozem. Přitom na základě fotodokumentace daného místa nelze vyloučit, že se jedná o pozemní komunikaci s jednosměrným provozem, resp. s jedním jízdním pruhem.

2) I kdyby se skutečně jednalo o pozemní komunikaci se dvěma jízdními pruhy, nebyla věrohodným způsobem změřena zbývající šířka pozemní komunikace nezabraná vozidlem žalobce. Správní orgán tuto zcela zásadní skutečnost zjišťoval velmi nepřesvědčivým způsobem, a to až *ex post* pomocí aplikace Marushka. Aplikace Marushka a její funkce měření ovšem nepředstavuje spolehlivý nástroj ke zjištění šířky pozemní komunikace: „*Veškeré hodnoty souřadnic, délek a ploch, poskytované tímto grafickým klientem, jsou pouze informativní a nemohou sloužit jako podklad pro případné zjišťování nebo vytyčování průběhu hranic v terénu nebo jiné aktivity související s obsahem katastru nemovitostí. Aplikace nemá při odečítání souřadnic nebo měření funkci přichytávání kurzoru k lomovým bodům. Zjištěné souřadnice nebo míry jsou tedy vždy pouze orientační.*“ (viz informace uváděné provozovatelem aplikace dostupné na URL <http://sgi.nahlizenidokn.cuzk.cz/marushka/html/GPSPopis.html>). Provozovatel aplikace dále uvádí, že odchylka se pohybuje v řádu metrů, což je nepřipustně mnoho, když by stačilo, aby pozemní komunikace byla jen o zhruba 1,20 m širší, než jak ji změřil správní orgán (6,333 m), aby k porušení § 25 odst. 3 silničního zákona nedošlo (vozidlo žalobce je široké zhruba 1,5 m). Nelze tedy vyloučit, že k porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu nedošlo, neboť přičte-li se ke správním orgánem naměřené šířce pozemní komunikace odchylka použité aplikace Marushka pohybující se v řádu metrů, zbyly by 3 m pozemní komunikace pro dva jízdní pruhy zvlášť. Správní orgán rovněž šířku pozemní komunikace měřil nesprávně, neboť šířku měřil od dopravního značení č. V 10b (žalobce předpokládá, že správní orgán měřil šířku od konce tohoto dopravního značení, tj. zhruba od pruhu „kočičích hlav“). Podle názoru žalobce však bylo na místě měřit šířku volné pozemní komunikace bez ohledu na to, zda je formálně označena dopravním značením, nebo zda je nějakým způsobem odlišena od „standardní“ vozovky. Žalobce do fotodokumentace z místa žlutými čarami vyznačil prostor, který správní orgán zřejmě nepočítal do šířky volné pozemní komunikace (z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zcela zřejmé, jak správní orgán měření prováděl, resp. od jakých bodů, a žalobce jej proto shledává nepřezkoumatelným). Jedná se však o prostor, který měl být dle názoru žalobce do šířky volné pozemní komunikace započítán, neboť se jedná o prostor, který projíždějící vozidla reálně mohla využít, a jedná se přitom o stále tutéž pozemní komunikaci. Tento prostor přitom klidně mohl představovat

okolo 1 m i více, a nelze tedy mít za prokazatelné, že došlo k porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu.

3) Ze snímku je nadto dle názoru žalobce zcela zřejmé, že projíždějící vozidla měla dostatek prostoru se zde vyhnout, i pokud se jedná o obousměrnou pozemní komunikaci. Této skutečnosti nasvědčuje i to, že žalobcovo vozidlo nebylo zdaleka jediné, které zde stálo. Žalobce tedy namítá, že i kdyby došlo k formálnímu porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, nedošlo by k naplnění materiální stránky přestupku, jelikož provoz nemohl být nijak omezen.

4) Šířku ponechané volné pozemní komunikace měli změřit zasahující strážníci. Jakékoliv pozdější měření nelze užít jako důkaz, neboť bude stále panovat pochybnost, kde přesně vozidlo žalobce stálo a kolik prostoru bylo na pozemní komunikaci vedle jeho vozidla ponecháno. Správní orgán „měřil“ šířku volné pozemní komunikace pomocí aplikace Marushka bez žalobce, tj. mimo dokazování mimo ústní jednání, a o tomto dokazování ani nepořídil protokol. Jeho postup tedy byl v rozporu s ustanoveními o dokazování a rovněž došlo k porušení zásady bezprostřednosti.

5) Závěr správního orgánu, že žalobcovo vozidlo na daném místě stálo od 11:37 do 12:02, je zcela nepodložený. Správní orgán disponoval toliko důkazem o tom, že vozidlo žalobce na daném místě stálo v 12:02 (viz fotodokumentace). Není ovšem zřejmé, odkud správní orgán dovodil, že žalobcovo vozidlo na daném místě stálo již od 11:37; lze však předpokládat, že vycházel z ostatních dokumentů doložených obecní policií. Tyto dokumenty jsou však oznámení podezření z přestupku a výzva řidiči, tedy dokumenty povahy úředního záznamu, které nelze jako důkaz užít. Nebylo prokázáno ani to, že by vozidlo žalobce na daném místě stálo. Je proto nutné *in dubio pro reo* předpokládat, že řidič s vozidlem na daném místě pouze zastavil.

6) Správní orgán nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ačkoliv mu žalobce sdělil, kdo jeho vozidlo řídil, a tato osoba se k tomu přiznala. Správní orgán přesto s touto osobou nezahájil řízení o přestupku, ale odpovědnost za její údajný přestupek přenesl na žalobce. Požadavek správního orgánu na to, aby mu pan S. zaslal podání s ověřeným podpisem, byl neoprávněný, neboť takové oprávnění správnímu orgánu ze zákona nevyplývá.

7) Ve výroku absentuje odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které obsahuje pravidla pro výměru sankce.

8) Žalobce pochybuje o tom, že byla naplněna materiální stránka přestupku. Správní orgán se závažností přestupku zabýval toliko při úvahách o výměře pokuty. Úvaha správního orgánu o vozidlech větších rozměrů je absurdní, neboť vozidla větších rozměrů předmětnou ulicí velmi pravděpodobně vůbec neprojíždějí, a pokud ano, tak zcela výjimečně. Rovněž úvaha správního orgánu o tom, že na ulici je dostatek parkovacích míst, je nesprávná, neboť z fotodokumentace je zřejmé, že stejným způsobem parkuje mnoho dalších vozidel a že parkoviště po pravé straně je plné. Nepodložená je též úvaha správního orgánu o obecné rovině vyšší frekvence silničního provozu. Dle názoru žalobce je nepřipustné, aby bylo sankcionováno jednání, které žádným způsobem nikoho neomezilo ani neohrozilo. Pokud

skutečně došlo k porušení ustanovení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu, stalo se tak z toho důvodu, že město Plzeň zjevně není schopno zajistit dostatek parkovacích míst, a tak jsou řidiči nuceni parkovat na improvizovaných místech, což jim jistě nelze klást k tíži, neboť někde řidič zaparkovat musí.

9) Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se zjevně jedná pouze o mechanicky vyplněnou šablonu a nikoliv o výsledek tvůrčí myšlenkové právní práce. Žalovaný totiž neuvedl v odůvodnění svého rozhodnutí žádné (právně kvalifikační) úvahy, nejprve pouze zkonstatoval obsah spisu a průběh správního řízení, načež uvedl zcela vágní a obecné úvahy, které dle názoru žalobce obsahuje každé odůvodnění rozhodnutí žalovaného vydané příslušnou oprávněnou úřední osobou v obdobné věci, pokud účastník řízení podal toliko blanketní odvolání.

10) Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě žalovaný zdůrazňuje, že žalobce v průběhu celého řízení o přestupku námitky, které uvádí nyní v žalobě, nenamítal. Proti příkazu podal žalobce toliko blanketní odpor. Již zde na počátku řízení o přestupku mohl žalobce své námitky týkající se pochybností o zjištěném skutkovém stavu u spáchaného přestupku vyjádřit. Žalobce své námitky nevznesl ani po provedeném dokazování ve věci, kterého se ani nezúčastnil. Po vydání rozhodnutí ve věci žalobce podal odvolání bez odvolacích námitek.

Z uvedeného je zřejmá procesní strategie žalobce, potažmo jeho zmocněnce: nečinit ve věci žádná podání a ponechávat správní orgány v jakési nevědomosti, co do rozsahu přezkumu věci, v naději, že pominou něco, s čím bude možno spojovat zrušení rozhodnutí o přestupku. Žalovaný je toho názoru, že právě proto podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, na výzvu k doplnění odvolání nereagoval a teprve, když bylo ve věci s konečnou platností ve správním řízení rozhodnuto, podává přestupce obšírnou žalobu. Dle názoru žalovaného, který koresponduje s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, ovšem s chybnou představou o uplatnění námitek až v přezkumném soudním řízení.

K blanketnímu nedoplněnému odvolání se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 18. 6. 2015, č.j. 7 As 93/2015-36, a ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014-43. Z uvedené judikatury lze vyvodit jediný logický, racionální a zákonný závěr, a to, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoliv uvádět, přistoupí-li však na tuto „strategii“, musí počítat s tím, že ho mohou případně pro nestřežení si svých práv postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány.

Žalovaný je toho názoru, že žalobce mohl námitky týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu obsažené v žalobě proti napadenému rozhodnutí uplatnit na svoji obranu v řízení před správním orgánem I. stupně, či ty, které se týkají údajné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak v odvolacím řízení. Žalobce se sice proti

prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však ani na výzvu správního orgánu I. stupně neodůvodnil. Žalobce přitom mohl své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však neučinil.

Žalovaný konstatuje, že přezkoumal rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací správní orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které žalobce nastoluje v žalobě, mu byla známa po přečtení odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž mohly být známy toliko žalobci. Žalovaný konstatuje, že jeho povinností bylo přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy, přičemž usoudil, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že se žalobce dopustil přestupku.

Dále se žalovaný správní orgán vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům:

Ad 1) Ze spisové dokumentace nevyplývá, že by se mělo jednat o jednosměrnou komunikaci, neboť taková komunikace by byla označena značkou IP04b z jedné strany a značkou B02 z druhé strany. Z fotodokumentace a výpisu z aplikace Marushka (str. 10 spisové dokumentace) je však zřejmé, že na komunikaci ani jedna z těchto značek umístěna není a jedná se tedy o pozemní komunikaci obousměrnou. Na základě výše uvedeného je tedy třeba, aby vozidlo, které na takové komunikaci zastaví, ponechalo jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy, tedy dohromady nejméně 6 m.

Ad 2) Měření šířky pozemní komunikace prostřednictvím aplikace Marushka považuje žalovaný za dostatečně průkazné a byť je zcela jistě možná odchylka, tato odchylka nebude v řádech metrů, jak tvrdí žalobce, ale jistě nižší, spíše v řádech centimetrů. Společně se spisovou dokumentací Městské policie Plzeň pak vytváří tento výpis dostatečný důkaz o tom, že nebyl ponechán volný jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy. Žalovaný dále na rozdíl od žalobce nepovažuje prostor za pruhem tzv. „kočičích hlav“ za pozemní komunikaci, neboť právě k oddělení pozemní komunikace od ostatních prostor tento pruh „kočičích hlav“ slouží.

Ad 3) Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona. Naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. To ostatně odpovídá i záměrům zákonodárce na zavedení „objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti za následek, nikoliv za zavinění“ prezentovaným ministrem dopravy v průběhu projednání návrhu zákona v Poslanecké sněmovně. V tomto smyslu je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu

v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v § 3 přestupkového zákona). Totéž ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č.j. 8 As 17/2007-135). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „*znaky přestupku podle tohoto zákona*“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků by byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č.j. 8 As 156/2016-35).

Ad 4) Žalovaný na rozdíl od žalobce nepovažuje za nutné, aby šířku ponechané volné pozemní komunikace měřili na místě zasahující strážníci. Dle žalovaného zasahující strážníci zajistili na místě dostačující důkazy (fotodokumentace) a v pozdějším měření pozemní komunikace správním orgán I. stupně neshledává vadu, která by měla vliv na správnost napadeného rozhodnutí. Ohledně postavení vozidel parkujících na parkovišti vedle pozemní komunikace připomíná žalovaný, že takový prostor se do šířky ponechané volné pozemní komunikace nezapočítá a není tedy podstatné, jak přesně byla vozidla v době protiprávního jednání žalobce postavena. K námitce nedostatečného dokazování uvádí žalovaný, že správní orgán I. stupně dostal své povinnosti dle § 51 odst. 2 správního řádu, tedy že včas vyrozuměl žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání. Přesto, že účast žalobce na provádění dokazování (jehož součástí bylo mimo jiné i provádění důkazu - výpis z aplikace Marushka - str. 10) není nutná, mohl se žalobce takového provádění zúčastnit a následně se k němu vyjádřit ve stanovené lhůtě. Správní orgán I. stupně o provedeném dokazování mimo ústní jednání řádně vyhotovil protokol a následně žalobce vyrozuměl o provedeném dokazování a určil mu lhůtu k možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, čehož žalobce nevyužil. Žalovaný nemá důvod pochybovat o správnosti takového dokazování. Ze spisové dokumentace není zřejmá žádná vada takového dokazování a žalobce považuje tvrzení žalovaného za ničím nepodloženou spekulaci.

Ad 5) Vzhledem k tomu, že ze spisové dokumentace vyplývá, že zasahující strážníci setrvali u vozidla od 11:37 do 12:02 hodin, přičemž se u vozidla nikdo nenacházel, je vyvráceno i tvrzení žalobce, že na místě pouze zastavil.

Ad 9) Vzhledem k tomu, že se jednalo o blanketní odvolání, přezkoumal žalovaný rozhodnutí pouze z hlediska souladu s právními předpisy a nemohl se zabývat individualitami konkrétního případu, neboť žalobce byl po celou dobu řízení pasivní a žalovaný nemohl reagovat na jeho případné podněty. K návrhu žalobce, aby byla provedena analýza rozhodnutí vypracovaných stejnou oprávněnou úřední osobou (tj. Bc. J.Č.) za posledních 6 měsíců, žalovaný sděluje, že takový návrh považuje za irelevantní, neboť má za to, že napadené rozhodnutí je v souladu s právními předpisy.

Ad 10) K posouzení ústavnosti právní úpravy je příslušný výlučně Ústavní soud, tedy správní orgán prvního stupně a v návaznosti na něj ani žalovaný neměl s ohledem na platnost a účinnost právní úpravy žádný důvod pochybovat o její ústavnosti.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 22. 8. 2018 účastníci řízení setrvali na svých předešlých argumentacích obsažených v žalobě a ve vyjádření žalovaného k žalobě.

Zástupce žalobce dále namítl, že v daném případě byl porušen rovněž princip rovného zacházení, neboť obdobným způsobem parkovalo více vozidel, avšak postižen byl pouze řidič, resp. provozovatel žalobcova vozidla, kdežto v případě ostatních řidičů či provozovatelů následky vyvozeny nebyly. Soud se tímto žalobním bodem nezabýval, protože byl uplatněn v rozporu se zásadou koncentrace řízení stanovenou v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s.

Soud neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz účastnickou výpovědí žalobce. Žalobce, jak sám uvádí, vozidlo v předmětné době neřídil a jeho legitimní očekávání ohledně parkování v daném místě v jiných termínech nepokládá soud pro právě projednávanou a rozhodovanou věc za rozhodné. Soud neprovedl ani žalobcem navrhovaný důkaz – analýzu rozhodnutí vydaných oprávněnou úřední osobou žalovaného Mgr. J.Č. o odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu za posledních 6 měsíců v případě, že bylo podáno toliko blanketní odvolání (viz níže).

V. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

Ad 1) soud uvádí, že spisová dokumentace (ani nic jiného) nesvědčí o tom, že by se zde mělo jednat o pozemní komunikaci s jednosměrným provozem, resp. s jedním jízdním pruhem. Taková pozemní komunikace by musela být označena z jedné strany zákazovou značkou B 2 Zákaz vjezdu všech vozidel (Značka zakazuje vjezd všem druhům vozidel na jednosměrnou pozemní komunikaci, v níž je provoz veden opačným směrem) a z druhé strany informativní značkou IP 4b Jednosměrný provoz (Značka označuje směr jízdy vozidel na jednosměrné pozemní komunikaci). Ze spisové dokumentace (z fotografií přiložených k oznámení podezření z přestupku a z výpisu MARUSHKA č.j. MMP/136351/16, list č. 10) je však patrné, že na Baarově ulici v Plzni ani jedna z těchto dopravních značek umístěna není. Žalobcovo vozidlo tedy stálo na obousměrné pozemní komunikaci. Na řidiče vozidla se tudíž vztahovalo ustanovení § 25 odst. 3 části věty před středníkem zákona o silničním provozu, podle něhož při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy (tj. dohromady nejméně 6 m). Žalobce po celou dobu řízení před správními orgány obousměrnost pozemní komunikace nezpochybňoval. Správní orgány tak v přezkoumávané věci neměly žádný důvod k tomu, aby se touto záležitostí blíže zabývaly. Námitku, že nebylo prokázáno, zda je Baarova ulice v Plzni pozemní komunikací

jednosměrnou nebo pozemní komunikací s obousměrným provozem, proto soud nepokládá za důvodnou.

Ad 2) soud konstatuje, že měření šířky pozemní komunikace prostřednictvím aplikace Marushka lze v daném případě považovat za dostatečně průkazné. Magistrát města Plzně k tomu v rozhodnutí ze dne 25. 1. 2017, č.j. MMP/021238/17, uvedl, že součástí spisové dokumentace je dále výpis z geografického systému MARUSHKA, který byl pořízen do spisové dokumentace dne 3. 6. 2016. Z tohoto mimo jiné vyplývá, že po levé straně vozovky směrem k ulici U Borského parku je vodorovné dopravní značení V10b (kolmé stání), nicméně uvedené vozidlo stálo po pravé straně pozemní komunikace, kdy z provedeného měření vzdálenosti od vodorovného dopravního značení V10b (kolmé stání) k druhé straně vozovky bylo zjištěno, že míra vzdálenosti je 6,333 m. Z výše uvedeného je tedy prokazatelné, že nezůstal alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy. Soud bere v úvahu vyjádření, že „*Veškeré hodnoty souřadnic, délek a ploch, poskytované tímto grafickým klientem, jsou pouze informativní a nemohou sloužit jako podklad pro případné zjišťování nebo vytyčování průběhu hranic v terénu nebo jiné aktivity související s obsahem katastru nemovitostí.*“. V přezkoumávané věci však nejde o aktivity související s obsahem katastru nemovitostí, nýbrž o zjištění poměrně krátké přímé vzdálenosti mezi dvěma body. V případě takové vzdálenosti se může odchylka pohybovat ne v řádu metrů, nýbrž v řádu centimetrů, maximálně několika málo desítek centimetrů. Případná odchylka tu závisí zejména na správnosti katastrální mapy a označení bodů. Náročné technické požadavky na katastrální mapu jsou stanoveny zejména ve vyhlášce č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška). Z výpisu MARUSHKA č.j. MMP/136351/16, list č. 10, je patrné, že body, jejichž vzdálenost byla měřena, byly správně označeny v levém a pravém kraji vozovky. Soud tu souhlasí s žalovaným, že prostor za pruhem tzv. „kočičích hlav“ nepředstavuje pozemní komunikaci, neboť právě k oddělení pozemní komunikace od ostatních prostor tento pruh „kočičích hlav“ slouží. Žalobcovo zpochybňování postupu správního orgánu tedy nevede k závěru, že pozemní komunikace byla v daném místě o zhruba 1,20 m (nebo více) širší, než jak ji změřil správní orgán. V přezkoumávané věci tudíž bylo prokázáno, že došlo k porušení § 25 odst. 3 zákona o silničním provozu.

Ad 3) a 8) soud uvádí, že je třeba upřesnit, jak k materiální stránce deliktu přistupuje trestní právo a jak správní právo (v případě správního trestání je v daném případě relevantní období do 30. 6. 2017).

Současné soudní trestání je založeno na tomto principu: „*K dosažení maximální legality podmínek trestní odpovědnosti je návrh nové kodifikace založen na formálním pojetí trestného činu, což mj. povede ke zvýšení jednotnosti při výkladu a aplikaci zákona a k posílení rovnosti všech před zákonem. Toto řešení znamená opuštění dosavadního materiálního či formálně materiálního pojetí a je výraznou změnou určující charakter nové kodifikace trestního práva. ... Formální pojetí trestného činu obsažené v osnově trestního zákoníku přitom neznamená, že by společenská škodlivost trestného činu (která nahradila vágní pojem společenské nebezpečnosti ...), neměla po jeho přijetí již žádný význam, když opak je pravdou, neboť tato materiální kritéria se v typové podobě uplatňují v legislativním procesu, a to při stanovení, jaká typová jednání – skutkové podstaty (základní, privilegované i kvalifikované) – jsou trestnými činy a s jakou trestní sazbou, jakož i v rámci výkladu trestního*

zákoníku při uplatnění zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu “ultima ratio” (§ 12 odst. 2), a dále samozřejmě i při ukládání trestů za formálně vymezené trestné činy (přečiny a zločiny), kde se kritéria povahy a závažnosti činu vymezená v § 39 odst. 2 osnovy trestního zákoníku uplatní jako základní kritéria pro stanovení druhu trestu a jeho výměry.“ [Důvodová zpráva k vládnímu návrhu na vydání zákona - trestní zákoník. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 5. volební období, 2006 – 2010, sněmovní tisk 410/0, část č. 1/9].

K řečenému recentní učebnice trestního práva hmotného mj. uvádějí: „*Materiální pojetí záleželo v tom, že definici trestného činu tvořily dvojí znaky: na jedné straně nebezpečnost činu pro společnost (materiální znak) a na druhé straně skupina formálních znaků (někteří autoři považovali za přesnější označovat toto pojetí jako materiálně-formální).“ [Pavel Šámal a kol.: Trestní právo hmotné. 7. vyd. Praha 2014, s. 89] a „Předchozí právní úprava byla založena na kombinovaném, tzv. materiálním (materiálně-formálním, formálně-materiálním) pojetí trestného činu. Jednalo se o koncepci, podle které byl trestný čin tvořen dvěma současně přítomnými znaky. Aby se jednalo o trestný čin, musely být zároveň splněny dvě podmínky: čin musel vykazovat znaky uvedené v zákoně (formální podmínka) a současně musel být nebezpečný pro společnost (materiální podmínka). Obě podmínky musely být splněny zároveň. Formální a materiální podmínky trestnosti činu nebylo možné vzájemně nahrazovat (srov. č. 20/1998 Sb. rozh. tr.). Pokud čin nesplňoval prvou nebo druhou podmínku, nešlo o trestný čin. ... Při posuzování každého jednotlivého jednání (skutku, činu) se tedy nejprve zjišťovalo, zda čin naplňuje znaky uvedené v zákoně, a teprve poté, je-li tomu tak, zda je v konkrétním případě nebezpečný pro společnost natolik, aby se jednalo o trestný čin. Materiální znak trestného činu, tj. nebezpečnost činu pro společnost a její stupeň, se používaly jako určitý korektiv, s jehož pomocí se odstraňovaly tvrdosti zákona při řešení otázky trestnosti konkrétního trestného činu. Trestným činem bylo pouze takové jednání, které se jevilo hodným trestu pro jeho zvláštní společenskou nebezpečnost (škodlivost) a které současně naplňovalo znaky uvedené v zákoně. Samotné označení určitého jednání zákonodárcem za trestné ještě nestačilo.“ [Jiří Jelínek a kol.: Trestní právo hmotné. Obecná část. Zvláštní část. 4. vyd. Praha 2014, s. 139-140].*

Trestní právo tedy trestním zákoníkem z roku 2009 přešlo od 1. 1. 2010 na formální pojetí trestného činu. Je tak otázkou, zda také pro správní trestání do 30. 6. 2017, pro něž 1. leden 2010 sám o sobě žádný mezník nepředstavuje, se má společenská škodlivost uplatňovat jen v legislativním procesu a při ukládání sankcí za správní delikty nebo v celém svém dřívějším rozsahu. Posun v soudním trestání ovšem nepochybně vede k požadavku určité opatrnosti i ve správním právu trestním.

Některé aspekty této komplikované otázky bude nutno přenechat teorii správního práva. Zásadní tu je, že v trestním právu se v rámci přechodu na formální pojetí trestného činu provedlo upřesnění skutkových podstat trestných činů, kdežto ve správním trestání se do 30. 6. 2017 nepřistoupilo k žádnému jednorázovému zásahu do skutkových podstat správních deliktů, ale jejich precizace je záležitostí průběžnou a žel spíše nepřilíš systémovou a proporční. Se zbývajících aspekty uvedené složité otázky je na místě se vyrovnat za použití dosavadních výsledků soudní praxe.

Ohledně materiálního znaku skutkové podstaty Nejvyšší správní soud v minulosti zaujal a i po 1. 1. 2010 potvrdil tento názor: „*Lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.*“ (rozsudek ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, rozsudek ze dne 6. 1. 2012, čj. 5 As 106/2011-77, a rozsudek ze dne 27. 9. 2012, čj. 1 As 118/2012-23).

Citovaný právní názor se, jak vidno, týká přestupků, není zde však racionálního důvodu, proč by nemohl být *per analogiam* vztažen také na ostatní správní delikty.

V naznačeném ohledu je tedy nutno při správním trestání rozlišovat dvě skutečnosti: tak významné okolnosti, které vylučují, aby určitým jednáním byl porušen nebo ohrožen zájem společnosti, a takové další okolnosti, které „jen“ snižují závažnost správního deliktu (zejména způsob jeho spáchání a jeho následky). Jejich rozdílné právní důsledky jsou pak nabíledni: vyjeví-li se – vcelku výjimečně – prvé z těchto okolností, nemůže být shledána odpovědnost za správní delikt, zatímco zjistí-li se – relativně často – některé z druhé skupiny okolností, je k tomu třeba přihlédnout toliko při určení výše sankce [*in concreto*: § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu]. V přezkoumávané věci jde o druhou z těchto skutečností. Úvaha správního orgánu prvního stupně, že „*neznámý řidič parkoval s vozidlem tak, že tím mohl ohrozit bezpečnost projíždějících vozidel, přičemž mohlo dojít k narušení plynulosti silničního provozu, a to mimo jiné i z důvodu projíždějících vozidel, jež jsou větších rozměrů a pro nerušený průjezd potřebují dostatečný prostor*“, je nepochybně založena na dobré znalosti poměrů místa. Vozidel větších rozměrů jezdí po Plzni dost. Není tedy důvodu se domnívat, že by tomu v Baarově ulici, která je poměrně frekventovaná, mělo být výrazně jinak. Soud nepokládá za potřebné vyjadřovat se ke sporu účastníků řízení o dostatečnosti či nedostatečnosti parkovacích míst v daném místě nebo dokonce v Plzni samotné. K obraně žalobce, že „*někde řidič zaparkovat musí*“, je ovšem nutno dodat, že řidič je povinen řídit se stanovenými pravidly provozu na pozemních komunikacích (zejména § 4 zákona o silničním provozu) a pokud je poruší, měl by být srozuměn s tím, že za porušení povinnosti může nést následky. Námitku nenaplnění materiální stránky deliktu proto soud nepovažuje za důvodnou.

Ad 4) soud uvádí, že podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu může být prakticky cokoliv, co je vhodné ke zjištění stavu věci a není získáno nebo provedeno v rozporu s právními předpisy. Šířku ponechané volné pozemní komunikace tudíž mohli změřit zasahující strážníci, mohl ji však zjišťovat i správní orgán prvního stupně. V přezkoumávané věci hlídka městské policie pořídila potřebnou fotodokumentaci žalobcova vozidla. Správní orgán prvního stupně zjistil šířku vozovky na příslušném místě v Baarově ulici v Plzni. V daném případě bylo dokazování prováděno mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu). Dne 14. 12. 2016 pod č.j. MMP/304052/16 Magistrát města Plzně oznámil žalobci, že a

kdy se bude dokazování mimo ústní jednání konat a kterými listinami při tom budou důkazy provedeny. O provedení důkazů mimo ústní jednání byl pořízen protokol ze dne 9. 1. 2017, č.j. MMP/006851/17. Dne 10. 1. 2017 pod č.j. MMP/008452/17 Magistrát města Plzně vyrozuměl žalobce o provedení dokazování mimo ústní jednání a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Součástí důkazů, které byly provedeny mimo ústní jednání a které jsou výslovně zmíněny v oznámení ze dne 14. 12. 2016 a v protokolu ze dne 9.1.2017, jsou i spisová dokumentace Městské policie Plzeň č.j. MPP/03943/2016, list č. 1-5, a výpis MARUSHKA č.j. MMP/136351/16, list č. 10. Lze tak uzavřít, že postup správního orgánu se nedostal do rozporu s ustanoveními o dokazování a že tu nedošlo k porušení zásady bezprostřednosti.

Ad 5) soud konstatuje, že zjištění, že žalobcovo vozidlo na daném místě stálo dne 3. 5. 2016 od 11:37 do 12:02 hod., je doloženo oznámením podezření z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, vyhotoveným Městskou policií Plzeň, Obvodní služebnou Plzeň - Bory, dne 31. 5. 2016 pod č.j. MPP/03943/2016. V tomto oznámení je uvedeno, že hlídka strážníků MP Plzeň nesprávně zaparkované vozidlo dne 3. 5. 2016 zjistila v 11:37 hod., na místě setrvala do 12:00 hod., přičemž v této době se k vozidlu nikdo nedostavil. Na fotografiích, které se nacházejí v příloze uvedeného oznámení a na nichž je vozidlo žalobce zachyceno, je uveden časový údaj 03.05.2016 12:02:12, 03.05.2016 12:02:21 a 03.05.2016 12:02:32. Na základě těchto podkladů považuje soud za prokázané, po jakou dobu bylo žalobcovo vozidlo hlídkou pozorováno a že po celou tuto dobu na předmětném místě stálo, ne že řidič na tomto místě pouze zastavil.

Ad 6) soud uvádí, že Magistrát města Plzně usnesením ze dne 14. 11. 2016, č.j. MMP/276221/16, věc podezření ze spáchání výše uvedeného přestupku odložil, neboť nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnost odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů].

V tomto usnesení správní orgán prvního stupně mimo jiné uvedl, že předvolal osobu F.S. coby řidiče předmětného vozidla k podání vysvětlení na den 17. 8. 2016 jak na adresu trvalého pobytu, tak i na adresu pro doručování. Uvedená zásilka, která byla doručována na zahraniční adresu, nebyla doručena, neboť uvedený je na adrese neznámý. Obsílka doručovaná na adresu pro doručování v Brně byla doručena za využití tzv. fikce doručení. F.S. si předmětnou písemnost v úložní době nevyzvedl, přičemž zásilka byla vrácena zpět odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. K podání vysvětlení se jmenovaný nedostavil. Dne 10. 10. 2016 bylo správnímu orgánu doručeno sdělení od osoby F.S., kterém je sděleno, že jej kontaktoval P.P. s tím, že jej správní orgán obeslal s písemností týkající se věci spisové značky MMP/135922/16. Nicméně v tomto případě již pan P. správnímu orgánu sdělil, že vozidlo řídil on. Sdělil, že dne 3. 5. 2016 řídil předmětné vozidlo a byl by nerad, kdy měl pan P. kvůli této věci nějaké problémy. A proto požádal, aby dále správní orgán kontaktoval jeho osobu. Správní orgán zaslal osobě F.S. „Výzvu k Vašemu podání“, kde mimo jiné uvedl, že bylo vlastním šetřením ze strany správního orgánu zjištěno, že jmenovaný byl již minimálně v dalších čtyřech případech ze strany společnosti ODVOZ VOZU, s.r.o., uveden jako pachatel přestupků, proto se jeho vyjádření jeví jako nevěrohodné a účelové. Dále byl upozorněn na skutečnost, že byl již správním orgánem předvoláván

k podání vysvětlení, a to jak na adresu trvalého pobytu, tak i na doručovací adresu, ale k podání vysvětlení se nedostavil. V neposlední řadě správní orgán F.S. vyzval, aby legitimně ověřil svůj podpis, neboť má o pravosti podpisu pochybnosti, anebo aby se dostavil do 5 pracovních dnů ode dne doručení této výzvy ke správnímu orgánu k podání vysvětlení. Ze strany F.S. nebylo nic doloženo a ani se nedostavil k podání vysvětlení.

Otázkou, kam až by mělo vést pátrání po provozovatelem označeném přestupci, se Nejvyšší správní soud zabýval zejména v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č.j. 8 As 110/2015-46: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č.j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*

Jelikož v daném případě žalobce označil za řidiče osobu, které se nedařilo doručovat a která se nedostavila k podání vysvětlení, došel zdejší soud i na základě výše uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu k tomu, že správní orgán byl oprávněn věc podezření ze spáchání výše uvedeného přestupku odložit podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán posuzuje podklady pro vydání rozhodnutí také z hlediska jejich věrohodnosti. Jelikož správní orgán měl důvod pochybovat o hodnověrnosti informace, kterou mu měl zaslat žalobcem označený řidič vozidla, neboť F.S. byl zástupcem žalobce opakovaně uváděn jako pachatel přestupků, byl samozřejmě oprávněn vyzvat dotyčnou osobu k verifikaci této informace, ať už cestou podání s ověřeným podpisem nebo dostavení se k podání vysvětlení.

Ad 7) soud konstatuje, že Magistrát města Plzně v rozhodnutí ze dne 25. 1. 2017, č.j. MMP/021238/17, žalobci uložil *„podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, za současného využití ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, pokutu ve výši 1.500 Kč.“* Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části [rozhodnutí správního orgánu] uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Náležitosti výrokové části rozhodnutí o jiném správním deliktu byly dále dovozovány

z dalších náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku stanovených v § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Ve smyslu tohoto ustanovení výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce. V daném případě je ve výroku rozhodnutí o sankci uvedeno ustanovení o tom, že za předmětný správní delikt se uloží pokuta v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a ustanovení o tom, že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se uloží pokuta od 1.500 do 2.500 Kč. Ze správního řádu, ze zákona č. 200/1990 Sb. ani ze zákona o silničním provozu neplyne, že by odkaz na ustanovení, které obsahuje pravidla pro výměru sankce, byl obligatorní náležitostí výroku o sankci ve výrokové části rozhodnutí o jiném správním deliktu. Pro srovnání: odkaz na obecné zásady pro ukládání trestů (oddíl 1 dílu 2 hlavy V části první trestního zákoníku) nebývá obsažen ani ve výroku odsuzujících rozsudků trestních soudů.

Ad 9) soud uvádí, že proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání bez odvolacích důvodů (blanketní odvolání). Dne 22. 2. 2017 pod č.j. MMP/048873/17 Magistrát města Plzně vyzval žalobce k doplnění podaného odvolání o odvolací důvody v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu s uvedením, v jakém rozsahu je předmětné rozhodnutí napadáno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. K doplnění odvolání byla žalobci určena lhůta do pěti pracovních dní po oznámení příslušného usnesení. Žalobce předmětné odvolání nedoplnil.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný správní orgán shrnul průběh a výsledky dosavadního řízení a s odvoláním žalobce se vypořádal tímto způsobem: Odvolací správní orgán na základě § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává rozhodnutí z hlediska souladu s právními předpisy v celém rozsahu. Z hlediska správnosti přezkoumává odvolací správní orgán rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Odvolací správní orgán dále konstatuje, že odvolatel podal odvolání bez odvolacích důvodů. Odvolatel ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícího řízení a odvolací správní orgán neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. V rámci přezkumu se však odvolací správní orgán důkladně zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostal požadavku § 3 a § 52 správního řádu. Po důkladném přezkumu napadeného rozhodnutí odvolací správní orgán shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu (§ 52 správního řádu). Ve zdůvodnění napadeného rozhodnutí byl na podkladě provedených důkazů, jenž tvoří ucelený řetězec, vyvozen správním orgánem I. stupně logický závěr o zavinění správního deliktu odvolatelem, s čímž se odvolací správní orgán plně ztotožňuje. Odůvodnění napadeného rozhodnutí poskytuje skutkovou i právní oporu výroku napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž plně vyhověl požadavku ust. § 3 správního řádu. Odvolací správní orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy podle § 89 správního řádu.

Tímto přezkumem nebyly odvolacím správním orgánem shledány závady, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy. Odvolací správní orgán neshledal veřejný zájem na přezkumu rozhodnutí, přičemž odvolatel odvolací námitky neuvedl. Z výše uvedených důvodů tak odvolací správní orgán rozhodl, jak je výše uvedeno, tedy že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

K tomu soud konstatuje, že to, že se žalovaný na str. 2 - 3 odůvodnění svého rozhodnutí ztotožnil se skutkovými závěry Magistrátu města Plzně a shledal je přesvědčivými, nelze považovat za pouhou rekapitulaci odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nýbrž se ze strany odvolacího správního orgánu jedná o vlastní hodnocení správnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek, což odpovídá právní úpravě obsažené v § 89 odst. 2 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č.j. 10 As 296/2016-43).

K námitce žalobce obsažené v bodu 9) může zdejší soud parafrázovat výstižné vyjádření Krajského soudu v Českých Budějovicích k obdobné námitce: Stran tvrzené šablonovitosti soud pochybení ve smyslu § 68 správního řádu neshledal, neboť napadené rozhodnutí splňuje všechny zákonné požadavky. Za situace, kdy žalobce podal pouze blanketní odvolání, které ani k výzvě správního orgánu nedoplnil, nebylo možné pojmout jeho vypořádání odlišným způsobem. Skutečnost, že rozhodnutí vydaná proti blanketním odvoláním mohou vykazovat jisté shodné znaky, není překvapivé ani nezákonné. Není podstatné, že žalobce vnímá napadené rozhodnutí jako „šablonovité“, subjektivní stylistické požadavky na jeho formulaci nelze akceptovat. Způsob, jakým žalovaný postupoval, není za daných okolností nezákonný a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Analýza rozhodnutí vydaných oprávněnou úřední osobou ve věci blanketních odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu za posledních 6 měsíců by byla pro projednávanou věc ze shora uvedených důvodů nepodstatná. Soud návrh provést takovou analýzu jako důkaz zamítl pro nedůvodnost a nadbytečnost. Soud absenci skutečného přezkumu zákonnosti prvostupňového rozhodnutí neshledal. Povaha napadeného rozhodnutí nenásvědčuje tomu, že by se nejednalo o úvahu oprávněné úřední osoby, ale o vyplněný vzor (rozsudek ze dne 13. 12. 2017, č.j. 53 A 4/2017-38).

Ohledně námitek šablonovitosti napadeného rozhodnutí se zdejší soud ztotožňuje také s názory Krajského soudu v Brně: *„Soud nesdílí ani názor žalobce, že by se jednalo o nepřezkoumatelná rozhodnutí pro nedostatek důvodů proto, že by mělo jít pouze o mechanicky vyplněné šablony. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i na právní hodnocení. Podle názoru zdejšího soudu jak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak rozhodnutí žalovaného se zabývají všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny, a zároveň se správní orgány zabývají i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. ... U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově, tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od*

druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat. Z těchto důvodů považuje soud uvedenou námitku za nedůvodnou ...“ (např. rozsudek ze dne 25. 4. 2018, č.j. 73 A 13/2017-44).

Ad 10) zdejší soud poznamenává, že nálezem ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, Ústavní soud zamítl návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 297/2011 Sb., a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. června 2017.

K tomu, že nebylo vyhověno návrhu žalobce na přerušení řízení, zdejší soud odkazuje na argumentaci obsaženou např. ve svém rozsudku ze dne 26. 7. 2017, č.j. 30A 124/2016-30.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal soud žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán však žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 22. srpna 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.